

HAYATINDAN MEMNUN OLAN İŞÇİ ULUSLARARASI DAYANIŞMAYA GİRER Mİ?

Aydınlık Dergisi, 11 Nisan 2004

Yıldırım Koç

İşçi sınıfının uluslararası dayanışması niçin ortaya çıkar? Hayat zorladığı için. Hayat zorlamadan tek tek işçiler de bir araya gelmezler, çeşitli ülkelerin işçileri de. Enternasyonalist bir dünya görüşünü benimseyen tek tek kişilerin veya siyasal örgütlerin tavırlarıyla, günlük geçim derdi içinde olan geniş işçi kitlelerinin tercihleri, öncelikleri, beklentileri farklıdır. Geniş işçi kitlelerinin uluslararası dayanışmaya girmesinin önkoşulu, çeşitli sorunlarının çözümü için uluslararası dayanışmaya ihtiyaç duymasıdır. Bu ihtiyaç doğmadan uluslararası dayanışma da kitlesel bir nitelik kazanmaz. Hayatından memnun bir sınıf da böyle bir ihtiyacı hissetmez.

Kapitalist ülkelerde sömürülen işçi sınıfları hayatlarından memnun olabilir mi? Olabilir, tabii. Emperyalizm öncesi dönemde kapitalistin karının kaynağı tümüyle artı-değer sömürsüydü. Emperyalist dönemde ise karın kaynağı bir yanıyla artı-değer, diğer yanıyla da tekel karı ve emperyalist yağma oldu. Daha önce birçok kere yazdım. Emperyalist dönemle birlikte, yalnızca bir işçi aristokrasisi değil, emperyalist ülke işçi sınıfının çok büyük bölümü bu tekel karı ve emperyalist yağmadan “sofra kııntısı” biçiminde pay almaktadır. Bu da onları hayatlarından memnun kılmaktadır.

Bunun bir kanıtına bakalım.

Avrupa Birliği ülkelerinde işçi sınıfının toplam işgücü içindeki payı yüzde 80-90 dolaylarındadır. Bu nedenle, “halk” konusunda yapılan çalışmalar, “işçi sınıfı” için de geçerlidir.

Avrupa Komisyonu ile Yaşama ve Çalışma Koşullarının Geliştirilmesi için Avrupa Vakfı (Eurofound) birkaç ay önce bir araştırmanın sonuçlarını yayımladı (**Quality of Life in Europe, Perceptions of Living Conditions in an Enlarged Europe**, İrlanda, 2004). Araştırmanın amacı, Avrupa Birliği ülkelerinde yaşayan insanların yaşamlarından memnun olup olmadıklarını belirlemektir.

Ortaya çıkan tablo, umutlarını Avrupa işçi sınıflarına bağlamış olanları hayalkırıklığına uğratabilecek kadar çarpıcı. Avrupa Birliği ülkelerinin işçi sınıfları hayatlarından son derece memnun. Emperyalist sömürü altındaki ülkelerin işçi sınıfları ve diğer emekçi sınıf ve tabakalarının memnuniyetsizlikleri artarken, emperyalist ülkelerin işçi sınıflarının memnuniyetleri sürüyor.

Aşağıdaki çizelgede, AB üyesi ülkelerde insanların ne kadarının “oldukça memnun” ve “çok memnun” olduğu gösterilmektedir (s.37).

Ülke	Çok Memnun (%)	Oldukça Memnun (%)	Memnun Toplamı (%)
Danimarka	69	28	97
Hollanda	48	47	95
Lüksemburg	45	50	95
İsveç	42	53	95
İrlanda	36	56	92
Avusturya	37	54	91
Finlandiya	26	64	90
İngiltere	34	56	90

Belçika	26	61	87
İspanya	24	62	86
Almanya	22	64	86
Fransa	15	68	83
İtalya	11	70	81
Portekiz	10	63	73
Yunanistan	18	53	71

Bu nitelikteki anketler güvenilirdir. Bu güvenilirlik, bu ülkelerin işçi sınıflarının ve sendikalarının siyasal tercihlerinde ve onayladıkları politikalarda da gözlemlenebilir.

Soru sorulması gerekenler, umutlarını emperyalist ülkelerin işçi sınıflarına bağlayanlardır.

Artı-değer sömürsüne maruz kalsa bile, emperyalist sömürü devam ettiği sürece hayatından memnun işçiler mi, bizim gibi ülkelerin işçi sınıflarının öncelikle emperyalizme karşı sürdürdüğü mücadelede bizimle uluslararası dayanışma içine girecekler?

Hadi canım sen de.